

Filipino (Tagalog)

Sinag ng Buwan (Moonbeam)

Sa pinakatahimik na oras ng gabing madilim,
Kapag ang buwan ay naglalabas ng liwanag nitong mahiwaga—
Isang pilak na sinag mula sa aking kaluluwa, sa mata'y lumilipad;
O, paano ito umiikot! Ang iyong pangalan sa malambing na ilaw.

Dahan-dahang umiikot ang ating mga pag-iisip, marahan, banayad,
Sumasayaw tulad ng mga snowflake sa ihip ng hanging pangarap.
Isang mahikang sinag mula sa aking mata patungong langit,
Habang ang buwan sa gabi, dahan-dahang tumataas.

Ito ang ating Sinag ng Buwan, ating lihim na tanda,
Nagsasabing, "Ako'y iyo, at ikaw ay akin!"
Ngayon, kapag ang iyong mga mata'y sumalubong sa buwan,
Isang mainit na bulong, nagpapatunay na alam mo;
Na ang ating mga mensahe'y sumasakay sa mahiwagang sinag,
Nagkakabit-kabit ang ating kaluluwa; sa maliwanag na panaginip.

Nahuli mo ang kislap nito—ang ating kaluluwang nagkakaisa—
At, ibinabalik ito, may pagsintang nakaukit.
Kapag ang iyong mga bulong ay sumakay sa sinag ng buwan bilang
sagot,
Binabanaagan nito ang daan sa ilalim ng walang-hanggang langit.

Hindi mahalaga—hindi ninanakaw ng panahon ang totoo:
Sa susunod na paglitaw ng buwan, ipadadala ko ulit ito.
Sa bawat sinag na ipinadala mula sa akin patungo sa iyo,
At pabalik, ang aming matamis na paalam.

Kaya't hayaan ang ating mga halik na sumakay sa liwanag,
Dalawang tinig na lumilipad sa ilaw ng buwan.
Ang mga halik na ito, mga pag-iisip na lumilipad,
Nagpapaalala sa atin: ang ating pag-ibig ay hindi kailanman
mamamatay!
